

1) Η Ιταλική Δημοκρατία,

— μη θεσπίζοντας όλα τα αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, και 2, του άρθρου 11, στοιχείο κ), έβδομη περίπτωση, καθώς και του άρθρου 14 της οδηγίας 85/384/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985, για την αμοιβαία αναγνώριση των πτυχίων, πιστοποιητικών και άλλων τίτλων στον τομέα της αρχιτεκτονικής και τη θέσπιση μέτρων για τη διευκόλυνση της πραγματικής ασκήσεως του δικαιώματος εγκαταστάσεως και ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 86/17/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιανουαρίου 1986, για την τροποποίηση, λόγω της εντάξεως της Πορτογαλίας, της οδηγίας 85/384,

— μη θεσπίζοντας όλα τα αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή της αυτόματης αναγνώρισεως πτυχίων, πιστοποιητικών και άλλων τίτλων σύμφωνα με τα άρθρα 2, 3, 7, 8 και 9 της οδηγίας 85/384,

— θεσπίζοντας το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο α, του νομοθετικού διατάγματος 129, της 27ης Ιανουαρίου 1992, το οποίο, κατά παράβαση των άρθρων 52 και 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρων 43 ΕΚ και 49 ΕΚ), απαιτεί γενικώς να συνοδεύεται η αίτηση αναγνώρισεως τίτλου από το πρωτότυπο του πτυχίου ή από επικυρωμένο αντίγραφο του πτυχίου αυτού,

— θεσπίζοντας το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο ε, του διατάγματος 129/92 και το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο ε, της αποφάσεως 776 του Υπουργού Πανεπιστημίων και Επιστημονικής και Τεχνολογικής Έρευνας, της 10ης Ιουνίου 1994, τα οποία, κατά παράβαση του άρθρου 52 της Συνθήκης, απαιτούν γενικώς να συνοδεύεται η αίτηση αναγνώρισεως τίτλου από πιστοποιητικό ιδιαιτείας,

— θεσπίζοντας το άρθρο 4, παράγραφος 3, του διατάγματος 129/92 και το άρθρο 10 της αποφάσεως 776/94, τα οποία, κατά παράβαση του άρθρου 52 της Συνθήκης, απαιτούν, σε κάθε περίπτωση, την επίσημη μετάφραση του συνόλου των συνημμένων σε αίτηση αναγνώρισεως τίτλου εγγράφων,

— θεσπίζοντας το άρθρο 11, παράγραφος 1, στοιχεία ε και δ, του διατάγματος 129/92, το οποίο, κατά παράβαση του άρθρου 12 της οδηγίας 85/384, προβλέπει την αναγνώριση τίτλων που αποκτήθηκαν μετά την 5η Αυγούστου 1987,

— διατηρώντας σε ισχύ το άρθρο 9, παράγραφος 1, του διατάγματος 129/92, το οποίο, κατά παράβαση του άρθρου 59 της Συνθήκης, απαγορεύει γενικώς στους εγκατεστημένους σε άλλα κράτη μέλη αρχιτέκτονες που επιθυμούν να παράσχουν υπηρεσίες στην Ιταλία να δημιουργήσουν στην ιταλική επικράτεια κύρια ή δευτερεύουσα έδρα,

— υποχρεώνοντας, με το άρθρο 9, παράγραφος 3, του διατάγματος 129/92 και τα άρθρα 7 και 8 της αποφάσεως 776/94, τους εγκατεστημένους σε άλλα κράτη μέλη αρχιτέκτονες που επιθυμούν να παράσχουν υπηρεσίες στην Ιταλία να εγγραφούν στο κατά τόπο αρμόδιο περιφερειακό συμβούλιο του συλλόγου αρχιτεκτόνων και καθυστερώντας, με την τυπική αυτή προϋπόθεση, κατά παράβαση του άρθρου 22 της οδηγίας 85/384, την πρώτη παροχή υπηρεσιών εκ μέρους των εν λόγω αρχιτεκτόνων στην Ιταλία,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 12, 22, 27 και 31 της οδηγίας 85/384 και, όσον αφορά την απαγόρευση που προβλέπει το άρθρο 9, παράγραφος 1, του διατάγματος 129/92, από το άρθρο 59 της Συνθήκης.

2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

3) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 299 της 16.10.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 19ης Μαρτίου 2002

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-393/99 και C-394/99 (αιτήσεις του Tribunal du travail de Tournai για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti) κατά Claude Hervein, Hervillier SA (C-393/99), Guy Lorthiois, Comtexbel SA (C-394/99) (¹)

(«Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων και ελευθερία εγκαταστάσεως — Κοινωνική ασφάλιση — Προσδιορισμός της εφαρμοστέας νομοθεσίας — Πρόσωπα που ασκούν ταυτόχρονα μισθωτή και μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος διαφόρων κρατών μελών — Υπαγωγή στη νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως καθενός από αυτά τα κράτη — Κύρος του άρθρου 14γ, παράγραφος 1, στοιχείο β), νυν άρθρου 14γ, στοιχείο β), και του παραρτήματος VII του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71»)

(2002/C 118/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-393/99 και C-394/99, με αντικείμενο αιτήσεις του Tribunal du travail de Tournai (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 άρθρου 234 ΕΚ, με τις οποίες ζητήθηκε, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ, αφενός, Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti) και, αφετέρου, Claude Hervein, Hervillier SA (C-393/99), Guy Lorthiois, Comtexbel SA (C-394/99), η

έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς το κύρος του άρθρου 14γ, παράγραφος 1, στοιχείο β), νυν άρθρου 14γ, στοιχείο β), και του παραρτήματος VII του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6), και όπως κατόπιν τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3811/86 του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 1986 (ΕΕ L 355, σ. 5), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. Jann, τις F. Macken και L. Colneric, προέδρους τμήματος, τους C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet (εισηγητή), M. Wathelet και B. Σκουρή, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: H. von Holstein, βοήθος γραμματέας, εξέδωσε στις 19 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Από την εξέταση των υποβληθέντων ερωτημάτων δεν προέκυψε κανένα στοιχείο ικανό να θίξει το κύρος:

— του άρθρου 14γ, παράγραφος 1, στοιχείο β), και του παραρτήματος VII του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983.

— του άρθρου 14, στοιχείο β), και του παραρτήματος VII του ίδιου κανονισμού, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3811/86 του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 1986.

Πάντως, εναπόκειται ενδεχομένως στον εθνικό δικαστή, ο οποίος επιλήφθηκε των διαφορών στο πλαίσιο εφαρμογής των διατάξεων αυτών, αφενός, να εξακριβώσει αν οι εθνικές νομοθεσίες που εφαρμόστηκαν στο πλαίσιο αυτό κατά τρόπο συνάδοντα προς τα άρθρα 48 και 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης άρθρα 39 ΕΚ και 43 ΕΚ), ιδίως αν η εθνική νομοθεσία, οι προϋποθέσεις εφαρμογής της οποίας αμφισβητούνται, οδηγεί σαφώς στην παροχή κοινωνικής προστασίας για τον ενδιαφερόμενο εργαζόμενο, και, αφετέρου, να εξακριβώσει αν πρέπει εξαιρετικώς να μη ληφθούν υπόψη οι διατάξεις αυτές, τη αιτήση του ενδιαφερομένου εργαζομένου, εφόσον οδηγούν σε απώλεια κοινωνικοασφαλιστικού πλεονεκτήματος το οποίο αρχικώς διέθετε ο εργαζόμενος δυνάμει συμβάσεως για την κοινωνική ασφάλιση που ισχύει μεταξύ δύο ή περισσότερων κρατών μελών.

(¹) ΕΕ C 366 της 18.12.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 21ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-451/99 (αίτηση του Handelsgericht Wien για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Cura Anlagen GmbH κατά Auto Service Leasing GmbH (ASL) (¹)

(«Χρηματοδοτική μίσθωση (leasing) αυτοκινήτων — Απαγόρευση χρησιμοποίησης αυτοκινήτου οχήματος ταξινομημένου σε άλλο κράτος μέλος πέραν ορισμένου χρονικού διαστήματος — Υποχρεώσεις ταξινόμησης και πληρωμής φόρου καταναλώσεως στο κράτος μέλος όπου χρησιμοποιείται — Υποχρέωση ασφάλισης σε ασφαλιστική εταιρία με άδεια λειτουργίας στο κράτος μέλος όπου χρησιμοποιείται το όχημα — Υποχρέωση τεχνικού ελέγχου — Περιορισμοί στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Δικαιολογητικοί λόγοι»)

(2002/C 118/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-451/99, με αντικείμενο αίτηση του Handelsgericht Wien (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Cura Anlagen GmbH και Auto Service Leasing GmbH (ASL), η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία των άρθρων 49 ΕΚ έως 55 ΕΚ καθώς και του άρθρου 28 ΕΚ, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους S. von Bahr, πρόεδρο του τετάρτου τμήματος, προεδρεύοντα του πέμπτου τμήματος, D. A. O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet (εισηγητή) και C. W. A. Timmermans, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: H. von Holstein, βοήθος γραμματέας, εξέδωσε στις 21 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Οι διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ σχετικά με την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών (άρθρα 49 ΕΚ έως 55 ΕΚ) απαγορεύουν την εφαρμογή της νομοθεσίας κράτους μέλους που, όπως η επίδικη στην κύρια δίκη, υποχρεώνει επιχείρηση εδρεύουσα στο κράτος αυτό, η οποία μισθώνει με leasing όχημα ταξινομημένο σε άλλο κράτος μέλος, να το ταξινομήσει στο πρώτο κράτος μέλος προκειμένου να μπορέσει να το χρησιμοποιήσει πέραν ορισμένου χρονικού διαστήματος τόσο συντόμου, εν προκειμένω τριών ημερών, ώστε να καθίσταται αδύνατη ή εξαιρετικώς δυσχερής η τήρηση των επιβαλλομένων υποχρεώσεων. Οι ίδιες διατάξεις της Συνθήκης απαγορεύουν την εφαρμογή της νομοθεσίας κράτους μέλους η οποία, όπως η επίδικη στην κύρια δίκη, υποχρεώνει επιχείρηση εδρεύουσα στο κράτος αυτό, η οποία μισθώνει με leasing όχημα